

Phần 4

Chương 13

Đi Học

“**C**ô sao vậy, đánh đi, sao không đánh nữa?” Nhất Ngạn ngược đầu lên khỏi cổ Thanh Hà, làm ra vẻ rất ngạc nhiên nhìn cô rồi chặc chặc hai tiếng nói: “Không phải cô rất ghét em sao?”

Thanh Hà không lên tiếng vì không muốn để cho cậu ta càng thêm đắc chí.

Nhất Ngạn vẫn cười, ngón tay trượt trên gương mặt trắng nõn của cô: “Cô nghĩ làm vậy thì sẽ khiến em mất đi hứng thú sao? Nhưng cô có biết hay không, chỉ cần nhìn mặt cô thôi là em đã không thể nhìn được rồi... Cô nói thử xem em nên bắt đầu từ trên hay dưới sẽ tốt hơn đây?”

Dù cậu nói gì đi nữa Thanh Hà vẫn rất sợ hãi: “Cậu giết tôi đi...”

Nhất Ngạn “hả” một tiếng: “Giết cô? Sao em có thể giết cô được? Em thích cô đến vậy kia mà.”

Giờ đây Thanh Hà chỉ cảm thấy rằng nếu được cậu ta thích thì chi bằng chết đi còn hơn. Cô vĩnh viễn không thể đoán được trong lòng cậu ta đang suy nghĩ gì, nửa thật nửa giả, trêu chọc đùa bỡn, sự tình nghiêm trọng như vậy nhưng trong mắt cậu ta như thể chuyện chẳng đáng để nhắc tới. Ở cùng với cậu ta một giây thôi cũng giống như đang đi cáp treo mạo hiểm kích thích, kinh hồn táng đảm nhưng không thể làm gì được. Bị một người như vậy quán lấy mà còn là học sinh của cô, hơn nữa, ngày nào bây giờ cũng phải đối mặt với loại chuyện này khiến... cô hận không thể...

Trong phòng khách truyền đến tiếng mở cửa.

... Khương Biệt đã trở lại.

Hai mắt Thanh Hà lập tức phát sáng.

“Anh ta về khiến cô vui như vậy sao?” Nhất Ngạn lạnh lùng nói.

Không biết tại sao, Thanh Hà không dám nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta.

Một bộ quần áo được ném tới chỗ cô: “Mặc vào đi.”

Thanh Hà sững sờ, còn chưa phản ứng kịp thì Nhất Ngạn đã cười nói: “Chẳng lẽ cô thật sự muốn anh ta thấy cô trong tình trạng lỏa... thể thể này sao?”

“Hạ lưu!” Thanh Hà trốn vào trong chăn nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó đưa tay quẹt nước mắt trên mặt.

Nhất Ngạn ở bên cạnh thấy hình ảnh đó khoe môi hơi cong lên, hai tay vòng trước ngực nhưng không nói câu nào.

Tuy rằng cách một lớp mền nhưng Thanh Hà vẫn cảm thấy cứ như mình đang bị cưỡng gian bằng mắt, cảm giác này rất khó chịu đồng thời cũng rất khó diễn tả bằng lời.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng không ai nói chuyện. Bầu không khí đang giăng co thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa...

Nhất Ngạn thu hồi tầm mắt nói: “Mời vào.”

Khương Biệt đẩy cửa đi vào, nhìn thấy họ thì cười cười nói: “Đi khắp nơi mà vẫn không tìm được hai người, thì ra ở đây à.”

Nhất Ngạn cũng cười nói: “Cô giáo có chút không thoải mái nên em đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi một chút.” Cậu ta quay đầu lại đưa lưng về phía Khương Biệt, kín đáo cười đều với cô còn kéo dài âm cuối: “Cô giáo, đúng không?”

“Ừm.” Môi Thanh Hà giật giật đáp lại bằng giọng cứng ngắt.

“Không thoải mái thật sao? Sắc mặt cô rất kỳ lạ.” Khương Biệt hơi nghi ngờ hỏi lại.

Thanh Hà vội nói: “Không có gì, thật sự không có gì đâu.” Cô cũng không hy vọng Khương Biệt biết sự việc vừa mới xảy ra. Nhưng những lời của Nhất Ngạn vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô. Cậu ta là người dám nói dám làm, hoàn toàn không kiêng dè bất cứ điều gì cả. Mười phần thì có đến tám, chín phần sau này cậu ta sẽ thật sự hại Khương Biệt, cô phải nhắc nhở anh ta như thế nào đây? Lòng Thanh Hà rối như tơ vò.

Nhất Ngạn cười nói: “Sức khỏe cô giáo không được tốt, một khi đã mệt rồi thì không còn chút sức lực nào cả.”

“Mệt?” Khương Biệt hỏi lặp lại.

Thanh Hà hiểu điều đó hơn ai hết nên môi liền trắng bệch, không dám ngắt đầu nhìn nét mặt Khương Biệt, còn Nhất Ngạn thì mặt không đổi sắc, tim không đập nói ở bên tai cô: “Vừa rồi hỏi cô giáo nhiều bài quá nên cô giáo chưa kịp tiêu hóa hết.”

Khương Biệt cười: “Ra là vậy.”

Đề tài này cứ thế được bỏ qua, tảng đá lớn trong lòng Thanh Hà rơi xuống nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhất Ngạn ở bên cạnh thì làm như không có việc gì, trò chuyện với Khương Biệt về những chủ đề khác. Khương Biệt kể chuyện hôm nay đến bệnh viện với vẻ mặt hơi có phần tức giận.

“Người ta là con gái từ vùng khác đến làm thuê mà cũng bị bọn chúng ra tay tàn độc như vậy.”

Khuong Biệt kể lại mọi chuyện cho hai người họ nghe nên tất cả sự chú ý của Thanh Hà đều chuyển sang chuyện này.

Trần Đình từ Tứ Xuyên đến vùng này hồi đầu tháng, vốn muốn ở đây ổn định, làm thuê sống qua ngày. Chồng của bà bán thịt heo là Lạp Tam Luân thấy cô dễ thương xinh gái nên lừa cô lên xe, nói là cho cô quá giang một đoạn đường. Sau đó ông ta chở cô vào một con hẻm nhỏ vắng người, lấy chứng minh thư của cô sau đó ép cô về nhà mình để thực hiện hành vi đồi bại. Trần Đình không được học nhiều, không am hiểu pháp luật nên đành cam chịu vì muốn lấy lại chứng minh thư đang bị ông ta giữ, về sau bị bà vợ họ Khâu phát hiện, từ đó nảy sinh xung đột. Cô thừa dịp hỗn loạn trốn thoát, sau đó lại xảy ra chuyện ở chợ bán thức ăn.

Về mặt Thanh Hà có chút nặng nề.

Khuong Biệt an ủi cô: “Đừng quá lo lắng. Gần đây ra ngoài phải cẩn thận, bọn xấu đang theo dõi cô đấy.”

“Em nhất định sẽ chú ý đến an toàn của cô giáo, đi học, tan học, đi dạo phố... Một tắc cũng không rời.” Nhất Ngạn nói.

Thanh Hà khó chịu ôm cánh tay, thấy da gà nổi lên lộp lộp. Cô gần như ngừng thở, trong lòng có khổ nhưng không nói thành lời. Khuong Biệt nhìn thấy cả hai hòa hợp như vậy khẽ mỉm cười, nói: “VẬY TÔI YÊN TÂM RỒI.”

Nhất Ngạn cười nhẹ, chớp chớp mắt với anh ta: “Anh cứ yên tâm.”

Thanh Hà nghe mà thấy mình như đang ở trong hầm băng. Lúc đến trường, Nhất Ngạn thật sự theo sát cô, một tắc cũng không rời.

Xung quanh đây chỉ có một trường trung học duy nhất nằm cạnh sườn núi. Ngọn núi ở đây dốc đứng, trường học nằm ở vị trí sườn núi bằng phẳng nhô ra bên ngoài, hai bên trái phải đều là vách đá nhô lên. Đường đi chỉ có một con đường nhỏ khoảng chừng một mét được con người tạo ra, bao bọc chung quanh chân núi, cuối con đường này nối tiếp với đường lên núi.

Con đường nhỏ này rất hẹp, giống như lơ lửng giữa lưng chừng núi, chung quanh chỉ có lan can bằng gỗ cao cỡ nửa người. Nếu lần đầu tiên đi qua con đường này, nhất định sẽ sợ tới mức hai chân bủn rủn, xụi lơ trên mặt đất. Trường học thì nằm trên nền đất bằng, hai bên rìa núi chỉ có một đường nhỏ xíu để đi.

Trước kia, mỗi lần đi qua con đường nhỏ này Thanh Hà rất sợ nên đi rất chậm, cũng không dám nhìn xuống phía dưới. Nhưng bây giờ thì khác, có Nhất Ngạn luôn đi theo phía sau nên bước chân cũng vô thức bước nhanh hơn, như thể chỉ muốn bỏ lại cậu ta càng xa càng tốt vậy.

“Cô giáo, cẩn thận đấy, nếu ngã xuống em không chắc sẽ kéo cô lên được đâu.” Nhất Ngạn ở phía sau với theo nói đùa.

Thanh Hà làm như không nghe thấy nhưng trong lòng thì không ngừng chửi bới cậu ta. Nếu có thể nghĩ được cách thoát khỏi cậu ta thì tốt biết mấy.

Nhưng Nhất Ngạn hết như kẹo da trâu dính chặt lên người cô, cho dù cô trồn đàng nào cũng không thoát khỏi cậu ta được.

Vì trong lòng luôn thấp thỏm không yên nên Thanh Hà suýt trượt chân ngã xuống dưới vách núi, may là Nhất Ngạn kịp thời kéo cô lại còn tiện thể ôm luôn cô vào lòng. Hai người đứng song song nên con đường nhỏ không còn dư ra khe hở nào nữa. Mông Thanh Hà đặt trên lan can, nửa người lơ lửng trên không nên lòng cô vô cùng hốt hoảng, bất an.

“Xem cô này, làm gì đồ mồ hôi đầm đìa như tắm vậy, sợ đến thế cơ à.” Cậu ta móc khăn ra dịu dàng giúp cô lau mồ hôi.

“Buông tôi ra đi, lỡ ai thấy thì phải làm sao đây?”

Nhất Ngạn nói: “Giờ còn chưa tới sáu giờ, trừ hai người chúng ta thì đâu có ai ngóc đến nổi dậy sớm như vậy nữa?”

Rõ ràng đang chế giễu chuyện cô dậy sớm... thằng nhóc này có lẽ là chúa ngủ nướng!

Thanh Hà tức giận nhìn cậu ta.

Nhất Ngạn hoàn toàn không thèm để ý đến, nhân cơ hội véo mặt cô một cái: “Cô làm gì được em nào?”

Thanh Hà thật sự không thể làm gì được cậu ta cả.

Khó khăn lắm cậu ta mới đồng ý buông cô ra.

Sau khi bóng lưng của hai người đã đi xa thì có mấy nữ sinh đi từ đằng sau tới, một người trong đó tóc búi cao thắt bím không tin dụi mắt mình: “Mình không nhìn lầm chứ, là cô Thanh Hà và...” Cô ta cẩn thận liếc nhìn sang cô gái da dẻ trắng trẻo, xinh đẹp, dáng người thướt tha ở bên cạnh: “Tố, cậu đừng quan tâm làm gì, có lẽ là mình nhìn lầm thôi...”

Vẻ mặt của cô gái tên “Tố” lạnh lẽo, cô ta cau mày, trầm tư nhìn con đường nhỏ phía trước bị sương mù bao phủ.

Lúc trước trường học là do một nhà giàu giấu tên quyên tặng, là công trình từ thiện. Máy đời hiệu trưởng của ngôi trường này coi như đều có bản lĩnh, khổ luyện ở thâm sơn cùng cốc mới ra anh tài, hàng năm đều làm đơn xin cấp trên một khoản tiền lớn nên cơ sở, thiết bị của trường coi như không tệ.

Thanh Hà có tiết 3 và 4 vào buổi sáng, khi cô vừa bước vào lớp học thì cả đám học sinh đều ríu rít chào hỏi: “Chào cô giáo...”

Cô cười bảo mọi người ngồi xuống, sửa lại giáo án đã chuẩn bị một chút sau đó bắt đầu giảng bài.

Hôm nay cô mặc chiếc váy liền áo màu trắng, vạt váy may theo kiểu ba tầng, vừa vặn che khuất đầu gối. Cổ áo hình tròn, vừa thuận thực lại vừa lịch sự tao nhã, trên sống mũi là gọng kính hơi mảnh, vừa nhìn đã biết là người luôn làm tấm gương sáng cho người khác.

Nhưng không ai biết dưới lớp quần áo của cô giáo ngoài mặt luôn đoan trang chính là một cơ thể làm say đắm lòng người.

Nhất Ngạn chống cằm, cười dịu dàng nhìn cô.

Thanh Hà đang cầm thước dạy học giảng bài. Lúc nhìn xuống dưới lớp, khi tầm mắt cô và cậu giao nhau thì lập tức thu về, mắt tự nhiên vén sợi tóc rủ xuống bên má ra sau tai.

Nhất Ngạn cong môi cười.

Ngồi cùng bàn là Vương mập dùng cùi chỏ thúc cậu ta: “Sao hả, mình nói không sai đúng không? Cô giáo Thanh Hà tuyệt đối là bông hoa xinh đẹp nhất của trường chúng ta, khuôn mặt này, dáng người này...” Cậu ta vừa nói vừa chảy nước miếng.

Nhất Ngạn liếc nhìn cậu ta bằng ánh mắt giễu cợt, khinh thường với phản ứng của tên Vương mập.

Wương mập thấy vậy thì thần bí lắm bảm một mình.

Thanh Hà giảng xong bài cuối cùng thì bảo học sinh lấy vở ra bắt đầu làm bài tập còn mình ở trên bàn giáo viên chấm bài. Sau khi chấm xong, cô ôm sách giáo khoa đi xuống bục giảng, nhẹ chân đi qua đi lại ở lối đi giữa các dãy bàn, nhân tiện nhìn các học sinh đang làm bài.

Lúc đi qua dãy bàn gần cuối, cô đột nhiên nhìn thấy một ánh mắt thâm trầm đang mỉm cười khiến cô sợ tới mức lập tức lui lại thì Nhất Ngạn đã giơ tay lên: “Cô giáo, em có bài này không hiểu lắm, cô có thể giảng cho em một chút không?”

Giọng nói của cậu ta ấm áp khiêm tốn, hoàn toàn là dáng vẻ của một học sinh ngoan.

Nhưng Thanh Hà thì biết rất rõ trong lòng cậu ta đang có tính toán gì, cô thầm mắng mình chủ quan nhưng tất cả học sinh đều đang nhìn hai người nên cô đành phải miễn cưỡng đi đến bên cạnh cậu ta.

Chương 14

Nhà Vệ Sinh

“**B**ài một đúng không?” Cô kéo ghế trông ra, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

Nhất Ngạn nghiêng người dựa vào bàn, nhìn cô. Thanh Hà cúi đầu đẩy mắt kính rồi lặp lại lần nữa: “Bài số một?”

Ngón trỏ của Nhất Ngạn trượt qua trượt lại trên quyển vở: “Vâng...”

Bộ dạng ngập ngừng khiến Thanh Hà rất hoài nghi cậu ta cố ý. Trên thực tế Nhất Ngạn đúng là cố ý. Thanh Hà cố gắng kiềm nén cơn tức giận nói lại một lần nữa: “Nhất Ngạn, rốt cuộc có phải bài số một không?”

Nhất Ngạn nằm sấp ra mặt bàn rồi trườn tới trước mặt cô, nhỏ giọng nói chỉ để một mình cô nghe: “Đáng lẽ là biết nhưng khi nhìn thấy cô giáo thì tất cả đều biến mất sạch sành sanh.”

“Cậu...” Thanh Hà nhíu mày lại.

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên đùi cô, sau đó men theo đầu gối trượt dần lên phía trên. Nhất Ngạn ngồi ở trong góc, hơn nữa lại có thói quen ngồi ở góc chết để tránh ánh mắt của người khác nên những học sinh ngồi ở bên ngoài hoàn toàn không thấy được hành động của cậu ta, nhưng Thanh Hà không hề hay biết chuyện này, cô căng thẳng đến mức cơ thể cứng đờ không nhúc nhích, chỉ có thể liếc chết trừng mắt nhìn cậu ta.

“Cô giáo, cô giảng cho em bài này đi.” Nhất Ngạn đẩy chậm chậm quyển vở qua trước mặt cô, lúc cậu ta cười trên má còn hiện lên lúm đồng tiền.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hà nhìn thấy lúm đồng tiền của cậu ta, ở bên trái gần khoe miệng, rất nhỏ nên nếu không nhìn gần có lẽ không dễ dàng phát hiện được.

Nếu không phải đã biết rõ tính nết của cậu ta thì nhất định Thanh Hà sẽ cho rằng đây là một thiếu niên đẹp trai đáng yêu, nhân phẩm, học vấn đều rất ưu tú. Nhưng sự thật đã chứng minh, những thứ bên ngoài đều không bền chắc, bề ngoài thì cậu ta giống như thiên sứ nhưng trong xương cốt lại xấu xa đến mức ngay cả ác ma cũng không bằng. Hơn nữa còn tham ăn tham ngủ, ngang ngược không có thuốc nào trị nổi!

Bàn tay đó nhàn nhã di chuyển lên xuống trên đùi cô, vuốt ve trêu đùa cô, muốn khơi lên dục niệm bị cô cố kiềm nén che giấu tận sâu dưới đáy lòng. Hai gò má Thanh Hà ửng hồng như say rượu nhưng không dám ngo nguậy lộn xộn, cô vội vàng xoa tóc để che đi hai gò má mình.

“Cô giáo nóng lắm à, có muốn em hạ nhiệt giúp cô không?” Cậu ta xịch lại gần thêm chút nữa.

Thanh Hà hạ giọng xuống mức nhỏ nhất: “Đang trong giờ học đây, tự trọng một chút.”

“Cô giáo có thể đi mà.” Nhất Ngạn ra vẻ vô tội, mếu máo nói lời vòng vo: “Có điều... các bạn khác nghĩ thế nào thì em không biết, nhưng riêng em thì thấy cô giáo Thanh Hà xưa nay đều dịu dàng mềm mỏng sao có thể đột nhiên bất lịch sự bỏ đi như vậy được đúng không? Nên nếu không phải đã xảy ra chút chuyện gì đó không bình thường...”

“Hèn hạ!”

“Em còn tưởng cô giáo rất vui về nữa chứ. Bị nhiều người nhìn như vậy...” Nhất Ngạn che miệng cười, động tác càng thêm suồng sã, gần như chạm vào đùi trong của cô.

Thanh Hà kẹp chặt tay cậu ta, lưng thẳng tắp không dám nhúc nhích. Một tay còn lại của Nhất Ngạn vẫn đặt ở trên sách giáo khoa với vẻ mặt hết sức chăm chú: “Cô giáo, bài này giải vậy đúng không ạ?”

Thanh Hà he hé đôi môi, mặt đỏ như trái đào, bàn tay đặt nơi đùi đang sờ mó vô cùng có quy luật, đầu ngón tay gãi gãi chỗ mềm mại giữa đùi cô làm cho quần lót cô bắt đầu ẩm ướt. Thanh Hà hận không thể đánh cho cậu ta một bạt tai ngay trước mặt mọi người, mặt cô đỏ như bị lửa nung nhưng không thể mở miệng nói được lời nào. Liên tục có chất lỏng trào ra làm ướt ngón tay Nhất Ngạn, theo động tác xoay tròn chà xát của ngón tay cậu ta, nơi bắp đùi càng lúc càng ướt át, cuối cùng nhem nhẹp bắt dính.

Vừa hết giờ tan lớp, Thanh Hà ôm sách giáo khoa lảo đảo chạy ra ngoài, thậm chí ngay cả câu “Hẹn gặp lại các em” cũng quên nói luôn.

Vương mập ngái ngủ ngáp một cái tỉnh lại từ trong giấc mộng, đúng lúc nhìn thấy cảnh này nên nghi ngờ hỏi: “Cô Thanh Hà sao vậy?”

Nhất Ngạn sửa soạn mấy quyển sách giáo khoa rồi ôm ở trước ngực, sau đó chậm bước đi ra ngoài.

Tổ ngăn cậu ta tại cửa ra vào: “Nhất Ngạn.”

“Là cậu?” Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn cô ta, làm như không thấy thiếu nữ xinh đẹp trước mặt: “Có chuyện gì không?”

“Tại sao cậu luôn lạnh nhạt với mình như thế chứ?”

Nhất Ngạn đi ra ngoài cửa, nhường đường cho những người ở bên trong đi ra. Tổ vội vàng đi theo bắt lấy ống tay áo cậu: “Mình thật sự khiến cậu chán ghét đến vậy sao?”

Nhất Ngạn cười lắc đầu, đưa tay đặt lên mu bàn tay cô ta khiến cô ta rung động, đỏ mặt đang muốn nói gì đó thì bàn tay của Nhất Ngạn đã hất tay cô ta xuống một cách rất tự nhiên.

Tổ ngơ ngác đứng yên tại chỗ trong khi Nhất Ngạn đã đi rất xa rồi. Bình thường lúc nào con mắt của cô ta cũng cao hơn đầu, từ trước đến nay cũng không phải loại người chịu thua cuộc nên cô ta lập tức đuổi theo, cản Nhất Ngạn ở bậc thang trước cái nhìn soi mói của những người chung quanh.

“Cậu vẫn chưa trả lời mình đấy.”

Nhất Ngạn nói: “Tôi luôn rất lịch sự với các cô gái, cậu cứ nhất định phải ép tôi nói ra một số lời khó nghe sao? Bạn học cùng lớp à, tôi không muốn về sau thấy khó xử.”

“Ý cậu là cậu hoàn toàn không thích mình?” Bạn Tổ bị đả kích rất lớn.

Nhất Ngạn nghiêm túc gật đầu: “Cậu không có ngọc mà.”

“Cậu...” Giờ thì bạn Tổ mới hiểu ra cô ta bị Nhất Ngạn đùa bỡn.

Nhất Ngạn thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên lạnh lùng đến cực điểm, cậu liếc cô ta một cái: “Đừng đi theo tôi nữa, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt nên không muốn so đo với cậu. Nếu ngày nào đó tâm tình tôi không tốt...” Ánh mắt của Nhất Ngạn bỗng nhiên sắc bén tựa như dao găm lướt qua người Tổ khiến cô ta chột rùng mình.

Trong nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh riêng kế bên cửa sổ.

Thanh Hà luống cuống móc giấy vệ sinh ra chà lau vết bẩn giữa hai chân nhưng cho dù cô có lau thế nào đi nữa thì vẫn luôn có cảm giác đặc sánh, dường như còn có cảm giác của bàn tay Nhất Ngạn lưu lại. Hai bên đùi bị cô chà xát đã hơi trầy da, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng huýt sáo.

Thanh Hà ngẩng đầu lên thì thấy Nhất Ngạn đang ngồi phía trên ngay cạnh sát nhà vệ sinh, thả hai chân ung dung đung đưa giữa không trung.

Thanh Hà vừa định mở miệng thì Nhất Ngạn đã dùng một tay chống tường rồi nhảy xuống, thoải mái bịt miệng cô lại, sau đó dựng thẳng ngón tay đặt trên môi cô: “Suýt...”

Tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc càng đến gần, quả nhiên Thanh Hà không dám lên tiếng nữa.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người đứng quá gần nhau, ngay cả hô hấp cũng gần như đan xen vào nhau.

Đầu Thanh Hà bị ép dán sát vào ngực Nhất Ngạn, bả vai bị cậu ta ôm lấy. Nhất Ngạn nhắm mắt lại vùi đầu vào cổ cô, hít vào một hơi thật sâu với vẻ mặt say mê. Thanh Hà giận đến suýt tắt thở nhưng sắc mặt thì đỏ hồng.

Cuối cùng tiếng bước chân cũng dừng lại, nghe qua thì dường như có ba bốn người.

Không có ai nói chuyện, một lát sau, có người lướt qua tất cả các căn phòng, phát hiện chỉ có căn phòng cuối cùng là không mở được thì quay đầu ra hiệu với mấy người ở bên ngoài.

“Che che giấu giấu làm gì, mình sẽ cho cô ta biết rõ mình là “Tổ”.” Giọng của cô gái có chút khinh thường.

Dù sao đây cũng là chuyện lén lút, lúc này sắc mặt ba người còn lại càng tồi tệ hơn, tất cả đều trầm mặc không nói gì. Ánh mắt của Tổ lần lướt lướt qua bọn họ sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiếng động đến đây giống như biến mất.

Trong nhà vệ sinh im lặng phăng phắc, chỉ còn tiếng chim hót trên cành cây bên ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có tiếng va chạm kỳ lạ truyền vào lỗ tai Thanh Hà. Nghe thoáng qua thì hình như là tiếng kim loại cọ sát trên mặt đất, còn có tiếng đồ nhựa kéo lê trên nền gạch.

Thanh Hà còn chưa phản ứng kịp thì thấy một đoạn ống nước bị vút lên cao, quăng vào trong phòng. Đó là một ống nước làm bằng cao su, đầu ống là kim loại. Đột nhiên ống nước bị mở ra, một dòng nước lạnh phun từ phía trên xuống dưới làm cho bọn họ ướt đầm.

Thanh Hà vội vàng mở cửa thì phát hiện cửa đã bị người ta khóa từ bên ngoài. Cô theo bản năng ôm chặt lấy Nhất Ngạn, lạnh đến phát run. Nước chảy rất mạnh hơn nữa còn lạnh buốt như băng, toàn thân Thanh Hà đều ướt đầm, quần áo dán sát vào người. Hô hấp của Thanh Hà có chút khó khăn vì cô gần như không thở nổi dưới dòng nước như nện xuống này.

Nhất Ngạn ôm chặt lấy cô, đưa tay chắn nước ở phía trên đỉnh đầu cô để làm chậm tốc độ dòng chảy lại.

Khoảng năm phút sau, Tổ khóa ống nước lại.

“Mùi vị như thế nào, cô giáo Thanh Hà?” Giọng cô ta vẫn lạnh như băng nhưng lúc này lại mang theo vài phần đắc ý khi trả đũa thù.

Sức khỏe Thanh Hà không tốt, cô hắt hơi một cái, Nhất Ngạn đập mạnh vào cửa như muốn xông ra ngoài nhưng Thanh Hà vội cầm tay cậu, vẻ mặt cầu khẩn, khe khẽ lắc đầu.

Nhất Ngạn thôi không đập cửa nữa.

Tổ ở bên ngoài vẫn lớn tiếng nói: “Đây là báo ứng của cô! Người trước cũng vậy mà người sau cũng vậy. Tất cả đều ra về thanh cao, cô cách xa người trong lòng của tôi một chút! Đã lớn tuổi rồi mà còn quyến rũ học sinh của mình, cô có biết xấu hổ hay không?”

Thanh Hà không nói gì còn Tổ thì ở bên ngoài cười lạnh, nói tiếp: “Chột dạ đúng không? Đồ mất nết! Tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong cô ta dẫn cả đám nữ sinh ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai chân Thanh Hà như nhũn ra, ngã vào người Nhất Ngạn, mí mắt nặng trĩu rũ xuống. Nhất Ngạn sờ tay cô cảm thấy rất lạnh giống như vừa mới được vớt từ hầm băng lên. Sau đó cậu nhìn sắc mặt đã tái nhợt của cô, Nhất Ngạn lập tức bế cô lên, dùng chân đá văng cửa nhà vệ sinh.

Phòng y tế của trường học là một tòa nhà bỏ hoang ở phía sau núi.

Đường hành lang vô cùng u ám, cách vài mét mới có một chiếc đèn treo kiểu cũ bẻ nát, phần lớn đều phát ra sắc vàng tối tăm.

Đọc hành lang đều là những căn phòng chứa đồ đạc linh tinh, lộn xộn, cánh cửa màu vàng nhạt đóng chặt. Đi đến cuối hành lang sát chân cầu thang mới thấy một tấm bảng gỗ màu nâu dán trên cửa, trên đó là ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được viết bằng bút đỏ: “Phòng y tế”.

Nhất Ngạn gõ cửa nhưng bên trong không có người trả lời. Cậu đẩy nhẹ một cái thì cửa lập tức mở ra.

Trong phòng không có người, chỉ có một chiếc giường đặt ở trong góc sát cạnh cửa.

Căn phòng ước chừng chỉ khoảng chín mét vuông, bên trái theo thứ tự xếp đặt chính là toilet và phòng bếp, bên phải thì có một căn phòng ngủ.

Cửa sổ ở phía Nam của căn phòng từ nơi này nhìn xuống có thể dễ dàng trông thấy vườn hoa được xây bằng gạch đỏ ở dưới lầu, trong đó có trồng một ít hoa đang vào mùa đua nở, trong khe hở giữa cành lá màu xanh thẫm thỉnh thoảng lấp ló một chút sắc vàng. Sắc trời bỗng trở nên âm u và chỉ chốc lát sau thì trời đổ mưa.

Lúc đầu chỉ là từng giọt tí tách, về sau mưa dần trở nên lớn hơn, giọt mưa rớt xuống quấy rây hoa và lá ở trong vườn.

Nhất Ngạn định mở đèn thì phát hiện đèn trong phòng này cũng hỏng rồi nên chỉ có thể kéo bức rèm lớn nhất lên.

Trong phòng chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ màu xanh.

Nhất Ngạn ôm Thanh Hà vào toilet bên trái, sau đó đặt cô vào trong bồn tắm lớn màu xanh, tiếp đó mở vòi sen ra. Dòng nước ấm áp chậm rãi chảy vào bồn tắm. Hai mắt Thanh Hà khép hờ, có lẽ là do cảm nhận được hơi nóng nên trong miệng tràn ra tiếng rên khẽ. Mặt cô bị hơi nóng hun đến ửng đỏ, thoạt nhìn có vẻ mong manh đến có thể vắt ra nước. Quần áo trên người Thanh Hà ướt đẫm khiến cô khó chịu, hai chân cọ xát ở trong nước làm cho làn váy như dập dờn trong sóng nước.

Nhất Ngạn lẳng lẳng nhìn cảnh này mà lòng có phần rối loạn khác thường khiến cậu không nhìn được liền ôm chặt cô vào trong ngực rồi từ từ cúi đầu xuống...

Chương 15

Chữa Bệnh Và Chăm Sóc

Hai cánh môi nóng như lửa từ từ dán sát vào nhau.

Mềm mại, trơn láng là cảm giác đầu tiên mà Nhất Ngạn cảm nhận được. Cậu ngậm bờ môi dưới của cô và mút thật mạnh như thể muốn nuốt hết tất cả môi, lưỡi và hô hấp của cô vào, suy nghĩ ấy khiến cậu thấy mình bỗng bồng bềnh lơ lửng

như đang trôi giữa đám mây, môi cô quá mềm mại và ngọt ngào khiến cậu không còn biết đâu là bên bờ nữa. Dục vọng kỳ lạ đang dần nảy sinh trong lòng cậu, nó không chịu sự khống chế của Nhất Ngạn hơn nữa còn đánh thẳng vào não cậu, gần như chỉ trong một cái nháy mắt, phía dưới cậu đột nhiên cứng lên, căng trương đến đau nhức.

Mang tâm lý trả thù nên cậu càng mạnh mẽ chiếm đoạt, kéo cơ thể mềm mại của cô áp sát vào trong ngực.

Thanh Hà khó chịu giãy giụa, dùng hai tay đẩy cậu ra nhưng dù làm thế nào cũng không đẩy ra được. Nước trong bồn tắm mỗi lúc mỗi đầy, đầy đến mức tràn lan xuống cả mặt đất, tiếng nước vẫn chảy ào ào liên tục không ngừng...

Thanh Hà quấy đạp vài cái trong nước, dùng một tay bám vào thành bồn tắm, vẻ mặt đang trong cơn hôn mê mà vẫn mang theo nét bối rối và lo lắng.

Nhất Ngạn nhìn chăm chăm cô một lát sau đó nhoẻn miệng cười... Người phụ nữ này đúng được làm từ nước mà.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thân thể Thanh Hà từ từ nóng lên, khuôn mặt bị hơi nước mờ mịt hun nóng đến đỏ hồng, tuy cô đang nằm trong ngực cậu nhưng lại nhẹ đến mức cậu không cảm thấy gì.

Sau khi tắm xong, cậu lột sạch đồ cô rồi dùng khăn tắm cỡ lớn bọc cô lại sau đó thả xuống chiếc giường bệnh màu trắng trong phòng, cuối cùng cậu giúp cô dèm góc chăn thật cẩn thận.

Cửa phòng ngủ bên phải không khóa, trong không gian nhỏ hẹp chong chóng các dụng cụ sinh hoạt, đúng là chỗ ở của nhân viên y tế. Nhất Ngạn tìm chung quanh mãi mới thấy một chiếc váy hoa nhỏ cũng vừa cỡ dáng cô, cậu không thích nên bọc mình lâu bầu: “Thật đúng là quê mùa.”

Sau khi trở về phòng bệnh thì Thanh Hà vẫn còn đang ngủ. Vẻ mặt cô rất dịu dàng, hô hấp đều đều, tư thế ngủ cực kỳ yên ổn, ngay cả trở mình cũng không có.

Nhất Ngạn nhìn dáng vẻ cô, ý xấu lập tức nảy sinh, cậu lặng lẽ giấu quần áo vào trong tủ ở đầu giường.

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, tiếng mưa “Đôm đốp... đôm đốp” đập vào cửa sổ thủy tinh trong suốt sau đó chảy xuống thành một vết nước dài loang lổ.

Đúng là rắc rối.

Ngoài cửa sổ xẹt qua tia chớp sau đó là tiếng “Ầm ầm” cực lớn, Thanh Hà bị giật mình run bắn lên, trên trán tuôn đầy mồ hôi, cô theo phản xạ túm lấy tay kéo cậu lại.

Nhất Ngạn cũng giật mình, cậu ngồi xuống bên mép giường, ôm cô vào ngực, gối đầu cô lên đùi mình, cậu khe khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, dần dần Thanh Hà cũng ngủ yên tĩnh lại. Nhất Ngạn vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, sau đó dùng ngón tay quần lấy một lọn tóc nhỏ, cảm giác rất nhàn hạ và yên bình.

Cậu đã quên mất mình rời khỏi nhà vào lúc nào, rất lâu trước kia lúc cậu còn rất nhỏ cậu đã đi rất nhiều nơi, đã thấy quá nhiều chuyện cho nên những chuyện theo người khác là vô cùng nguy hiểm nhưng đối với cậu mà nói thì thật sự không đáng nhắc tới. Cậu trời sinh ưa thích mạo hiểm, thích tìm kiếm sự kích thích, từ trong xương cốt cậu đã không phải là một người cam chịu cuộc sống bình thường.

Cậu lớn lên và trưởng thành trong sự tranh đoạt đấu đá. Đến cả ba cậu cũng là đối thủ cạnh tranh chứ đừng nói đến những người khác trong gia tộc. Cậu cũng chưa bao giờ thua, chưa bao giờ có chuyện gì mà không làm được.

Nếu như bị thua bởi người khác, cậu sẽ cảm thấy rất mất mặt đồng thời cũng không có cách nào tha thứ cho mình.

Đã quen với tình người ấm lạnh nên thứ cậu theo đuổi nhất chính là tranh cường hào thắng.

Cậu không thể hiểu nổi tại sao Thanh Hà lại kính trọng Khương Biệt như vậy. Lúc còn rất nhỏ, anh ta luôn bị cậu đùa giỡn trong lòng bàn tay. Trong thế giới xung quanh, mọi người ai cũng đều công nhận cậu là hồn thể ma vương, người người đều sợ như ôn thần, chỉ có anh ta vẫn cho rằng cậu là đứa bé ngoan. Cậu khinh thường nhưng vẫn giữ quan hệ với Khương Biệt và bắt nạt anh ta, Nhất Ngạn cũng không biết sự kiên nhẫn của mình từ đâu mà có nữa.

Là vì tất cả mọi người chung quanh đều sợ cậu cho nên có một người không sợ cậu cũng không tệ sao? Hay là trên người Khương Biệt có thứ mà cậu không có? Nhất Ngạn đã từng rất hoang mang về vấn đề này.

Giờ phút này lòng cậu chỉ có mỗi sự không cam lòng và đố kỵ.

Giờ khắc này cậu thừa nhận rằng cậu chưa bao giờ ghen ghét một người nào đến vậy, dựa vào cái gì anh ta có thể nhận được sự coi trọng mà cậu không có?

Ánh mắt cậu lặng lẽ lướt qua khuôn mặt Thanh Hà, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, không có một chút tình cảm. Một lúc lâu sau Nhất Ngạn mới hơi nhếch môi lộ ra nụ cười rất nhạt.

Tiếng chuông điện thoại của Nhất Ngạn bỗng chốc vang lên giữa không gian cực kỳ yên tĩnh...

Nhất Ngạn lấy điện thoại ra, sau khi nhìn rõ dãy số trên màn hình liền đi ra phía ngoài hành lang để nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam lạ lẫm hơi khàn khàn, người kia rất cẩn thận hỏi cậu một vài vấn đề, Nhất Ngạn vừa thông thả ung dung bước chậm chậm trong hành lang vừa trả lời hắn ta.

Mãi một lúc lâu sau người nọ mới hết nghi ngờ.

“Lần này anh Hùng cho cậu mang theo bao nhiêu hàng?”

“Bảy cân.” Nhất Ngạn nói.

“Nhiều vậy sao?”

“Đây là hàng phải vận chuyển đến chỗ anh Triệu ở Myanmar, có thể qua loa được sao?”

“Như vậy nguy hiểm cũng rất lớn.”

“Anh đừng nói với tôi là các anh đang sợ đấy chứ? Làm thế nào mà anh Triệu lại phải mấy tên trộm cướp lâu la nhát gan tới nhận hàng vậy, không sợ bị kẻ khác chê cười à?” Nhất Ngạn nói chuyện hoàn toàn không khách sáo.

Hiển nhiên người ở đầu bên kia đã nổi giận nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn: “Gặp nhau rồi bàn tiếp.”

“Khi nào gặp?”

“Hiện tại bọn tôi còn một số việc, chờ thời cơ đến tôi sẽ liên lạc với cậu.” Người kia vừa dứt lời thì lập tức cúp điện thoại.

Nhất Ngạn tắt máy với tâm trạng vô cùng vui vẻ... Đến chừng ấy đừng có mà khóc cha gọi mẹ đấy...

Tiếng mưa bên ngoài quấy nhiễu đến người đang ngủ bên trong.

Thanh Hà cau mày, dường như cô đang mơ thấy chuyện gì đó rất đáng sợ, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ròng ròng, hai tay nắm chặt mép chăn trên người, cả người căng cứng, bất an run rẩy.

Ngoài cửa sổ lại có một tia sét rạch ngang qua bầu trời tối đen khiến Thanh Hà đột nhiên choàng tỉnh.

Nhất Ngạn cười híp mắt ngồi xuống mép giường, trong tay cậu bung chén cháo trứng muối thịt nạc vừa mới nấu xong, cậu dùng thìa múc một muỗng thổi nhẹ rồi đặt trước miệng cô: “Tỉnh rồi hả, có đói bụng không?”

Cậu ta bình tĩnh như vậy khiến Thanh Hà không được tự nhiên. Trực giác nói cho cô biết là... có âm mưu.

“Cậu lại muốn làm gì?” Thanh Hà cảnh giác nhìn Nhất Ngạn.

“Sao lúc nào cô cũng nghĩ em xấu xa như vậy? Cô là người phụ nữ của em, đương nhiên em phải đối xử tốt với cô rồi.”

“Cái gì? Cái gì là người phụ nữ của cậu, cậu không được nói bậy!” Thanh Hà phát hiện trên người mình chỉ có một tấm chăn duy nhất nên trong lòng rất bất an, cô ôm bả vai rụt người vào trong chăn.

“Chẳng lẽ cô không có chút cảm giác nào sao?” Nụ cười của Nhất Ngạn mang theo loại mờ ám kỳ lạ: “Tuy rằng ngủ say nhưng hẳn cô vẫn có cảm giác chứ? Kẹp chặt lấy em đến khiếp...”

“Cậu nói bậy! Cậu... vô si!” Thanh Hà cầm cái gói ném vào người Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn thoải mái tránh đi sau đó đột nhiên nhào lên đè cô ở dưới người mình: “Tình yêu nam nữ là chuyện bình thường trong xã hội, sao lại cảm thấy xấu hổ? Em không xứng với cô sao?”

Thanh Hà đã mất đi phản ứng, cô sững sờ nhìn trần nhà, đôi môi trắng bệch không còn chút máu.

Nhất Ngạn cảm thấy nhàm chán nên thả cô ra: “Chỉ đùa một chút mà cũng không chịu nổi.”

Lúc này Thanh Hà mới liếc cậu một cái, nhưng nét mặt vẫn sững sờ như trước.

“Được rồi, không đùa cô nữa, ăn cháo đi.” Nhất Ngạn cầm gói đầu lót dưới người cô sau đó bung chén cháo đặt ở đầu giường lên, múc một muỗng đưa đến bên môi cô: “Ngoan, há miệng nào.”

Muỗng cháo chạm vào môi cô nhưng cô không há miệng.

Nhất Ngạn hơi mỉm cười, từ từ đến gần: “Sợ em hạ độc hả?”

Thanh Hà nuốt xuống rồi hừ lạnh một tiếng.

“Giận thật à?” Nụ cười của Nhất Ngạn vẫn rất nhẹ nhàng: “Muốn giận thì giận đi, vì dù thế nào thì cô cũng đều rất xinh đẹp. Nhưng cháo này nhất định phải ăn hết, một miếng cũng không được chừa lại nếu không chính là cô đang xem thường em. Chưa bao giờ có người dám nói em nấu đồ khó ăn.”

“Tự cao tự đại.”

“Tự cao tự đại cũng được, nhân phẩm bại hoại cũng được, trước tiên ăn hết cháo đã.” Nhất Ngạn lại đút cô một muỗng nữa.

Quả thật Thanh Hà cũng thấy đói bụng nên cầm lấy chén cháo trong tay cậu: “Tôi có tay.” Cô ăn rất ngon lành, nói thật Nhất Ngạn nấu gì cũng ngon. Những năm qua cậu đều sống một mình ở bên ngoài nên tất cả mọi chuyện đều do cậu tự làm, năng lực tự gánh vác rất mạnh hơn nữa cậu còn là một người cực kỳ soi mói bắt bẻ nên làm sao không cân nhắc, suy nghĩ kỹ về vấn đề ăn uống được?

Không hổ là một người tham ăn!

Thanh Hà liếc cậu một cái.

Nếu những cô gái ngưỡng mộ cậu ta nhìn thấy cậu ta ôm một đồng đồ ăn vặt, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc hay nhìn thấy buổi sáng cậu ta quần xắn hết như bạch tuộc, lười biếng không chịu rời giường thì không biết còn có thể si mê cậu ta như vậy hay không?

Nhất Ngạn đoán được cô đang suy nghĩ gì nhưng cậu tỏ ra không sao cả, ung dung ngồi ở bên cạnh nhìn cô ăn cháo.

Thanh Hà bung chén cháo ăn từng muỗng đến hết sạch.

Nhất Ngạn hài lòng lấy lại chén rồi cười với cô nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta...”

“Cậu muốn làm gì?”

Nhất Ngạn cười khò: “Em là nói không còn sớm nữa, chúng ta cần phải trở về.”

Thanh Hà hừ một tiếng.

Chương 16

Điểm Đáng Ngờ

☪ ã chạng vạng mà mưa vẫn không giảm, trái lại còn lớn hơn lúc đầu. Sắc trời tối đen u ám, không có bất kỳ dấu hiệu thay đổi nào. Dưới lều, mưa đọng lại tạo thành rất nhiều vũng nước lớn nhỏ khác nhau trên nền xi măng gồ ghề. Những đóa hoa trong bồn hoa làm bằng gạch đỏ cũng mất đi nhan sắc, cúi đầu ủ rũ nép mình phía sau cành lá.

Thanh Hà đang đứng ở hành lang dưới lều.

Trời mưa lớn như vậy nên không thể nào đi bộ trở về được, vì vậy Nhất Ngạn đi tìm cái ô. Cô khép áo khoác được Nhất Ngạn phủ thêm trên người lại hắt hơi một cái.

Sắc trời mỗi lúc càng tối, khoảng sân bằng xi măng phía trước chính là khu rừng rậm nằm phía sau núi kéo dài lên đến đỉnh núi, hiện giờ cảnh vật tối đen nhìn có vẻ hết sức đáng sợ. Thông và cỏ mọc đan xen nhau, đột nhiên có tia chớp lóe lên chiếu sáng một vài bóng đen.

Thanh Hà rất nhát gan nên trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến từ con đường nhỏ phía Đông. Một cây dù màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt cô, sau đó là khuôn mặt của một cô gái rất xinh đẹp. Trời rất lạnh nhưng Tố lại chỉ mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ, tóc cũng dùng sợi dây lụa màu đỏ buộc cao lên, hai hàng lông mày hơi nhích lên.

“Thì ra cô thật sự ở trong này.” Bước chân của cô ta vốn rất dồn dập nhưng sau khi nhìn thấy cô thì đã chậm lại. Tố chậm rãi bước qua vũng nước đi lên bậc thang, sau đó đứng ở trước mặt cô.

Dáng người của cô ta thướt tha, khuôn mặt đẹp đẽ, lúc quắc mắt nhìn trừng trừng cũng vô cùng xinh đẹp động lòng người.

“Tại sao phải làm chuyện này?” Thanh Hà cau mày hỏi với vẻ mặt lạnh lùng.

Tố đứng dưới mái hiên khép ô lại, cười khẽ một tiếng sau đó đột nhiên bóp cằm cô, dùng hết sức đè cô lên vách tường: “Cô hỏi tôi tại sao ư? Thế thì chi

bằng cô hỏi cậu ấy đi, tại sao cậu ấy lại thích người đê tiện như cô? Đến cả học sinh của mình cũng không buông tha, không biết cô còn lẳng lơ đến mức nào nữa đây?”

“Em nói hươu nói vượn gì vậy?” Thanh Hà hất tay Tố ra, lùi về sau hai bước: “Em điên à.”

“Điên á? Cô cũng cho là vậy sao? Nếu tôi không chiếm được người trong lòng mình thì khoảng cách đến điên khùng cũng không xa đâu.”

“Cậu ta không phải là người tốt, tại sao các em đều thích cậu ta như vậy? Quả thực không thể hiểu nổi được.” Đột nhiên có trận gió thổi qua, Thanh Hà kéo chặt áo lại, bật ho khan hai tiếng.

Lúc này Tố nhìn thấy cái áo mà cô đang khoác, cô ta lập tức giật lấy ôm chặt vào lòng: “Cô còn mặc áo của cậu ấy?” Cô ta bắt lấy tay Thanh Hà, kéo cô ra giữa màn mưa sau đó ấn đầu cô vào khóm hoa đèn mạnh xuống như muốn dúi đầu cô vào trong vũng bùn.

Thanh Hà liều mạng giãy giụa nhưng bệnh cô còn chưa khỏi nên sao có thể là đối thủ của Tố được.

Tố túm lấy tóc cô: “Cô là con đàn bà không biết xấu hổ! Cô nói đi, cô muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi cậu ấy? Cô muốn bao nhiêu tôi cho cô bấy nhiêu... Nói mau!”

Gò má Thanh Hà dán sát trên nền gạch trơn hoa lạnh lẽo, thô ráp, áo khoác trên người cũng rơi xuống đất khiến toàn thân cô đều lạnh lẽo như băng. Ý thức của cô càng lúc càng mơ hồ, đột nhiên cả người chột nhẹ bẫng... tay của Tố bị người khác túm lấy hất sang một bên.

Ngay sau đó cô được một người bế lên song song trên người cũng được phủ thêm một lớp chăn lông.

Nhất Ngạn đang cầm một cái ô màu đen rất lớn, cậu ta dùng một tay ôm lấy bờ vai cô, nhờ vậy cô mới miễn cưỡng đứng vững được.

Riêng bạn Tố thì có chút chột dạ nên không dám nhìn thẳng vào mắt Nhất Ngạn.

Tay Nhất Ngạn khoác lên vai Thanh Hà, ánh mắt đảo qua người Tố từ trên xuống dưới, sau đó không nói một câu nào xoay người dìu Thanh Hà rời đi.

Lúc này bàn tay đang nắm chặt thành quyền của Tố mới từ từ buông ra. Cô ta luôn cảm thấy nhất định sẽ có điều gì đó xảy ra.

Sau khi xuống núi sẽ đến một thị trấn nhỏ. Mưa lớn như thế nên trên đường đi chỉ có lác đác vài người.

Thanh Hà cực kỳ không thoải mái nhưng không muốn bị Nhất Ngạn ôm khi đi đường. Nhất Ngạn lập tức nói: “Cô có thể làm âm ỉ tại đây nhưng em sẽ tuyệt

đôi không buông tay. Đến lúc đó mọi người có chê cười em cũng mặc kệ. Hai, nếu như gặp mấy người quen lại càng đẹp mặt...”

Thanh Hà hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại hết cách với cậu ta.

Phía bên trái thị trấn nhỏ là một loạt nhà cao tầng kiểu cũ, phần lớn đều là quán nhậu hoặc quán cơm còn bên phải thì bày biện một ít hàng quán nhỏ... đa số do trời mưa quá lớn nên đều còn mở quán. Có rất nhiều hàng quán nhỏ bày bán sát nhau trên vỉa hè dưới mái hiên nên nhìn có vẻ rất chật chội. Cũng may có không ít người bán hàng rong nhìn sắc trời biết không buôn bán được gì nữa nên đang bắt đầu dọn hàng về nhà.

Vì vậy chỗ trống còn khá nhiều.

Thanh Hà hất tay Nhất Ngạn ra, che đầu chạy tới chỗ mái hiên.

Nhất Ngạn cũng bước theo tới chỗ cô, cậu ta thu ô lại, thoạt nhìn giống hệt như một vệ sĩ trung thành luôn đi theo sát phía sau cô. Thanh Hà đi vài bước sau đó quay đầu lại liếc cậu ta, khi đối diện với đôi mắt cong cong kia thì trong lòng bỗng thấy bực bội khó diễn tả bằng lời. Cô đi nhanh cậu cũng bước theo nhanh hơn, cô đi chậm, cậu cũng bước chậm lại, thật sự là muốn bỏ cũng không được.

Đi hết con đường thì đến một cổng hình tròn, Thanh Hà dừng bước đứng trước một cái miếu.

Trước cửa miếu có một sạp hàng nhỏ, trải vải bạt màu vàng trên mặt đất, trên đó là một vài món đồ điêu khắc rất kỳ lạ.

Thanh Hà cảm thấy thú vị nên ngồi xuống nhìn chủ sạp.

“Cô thích mấy cái này hả?” Nhất Ngạn cầm lên một người gỗ được khắc rất đẹp, quơ quơ trước mặt cô: “Em cũng vậy, hơn nữa em còn khắc đẹp hơn cả anh ta.”

Chủ sạp bất mãn nói: “Thằng nhóc, cho dù muốn nịnh nọt bạn gái thì cũng đâu cần nói khoác như vậy chứ?”

“Cuộc đời tôi chưa bao giờ nói khoác với ai cả.” Nhất Ngạn nhướn mày cười sau đó vươn tay ra: “Cho mượn dao dùng một lát.”

Chủ sạp rất ức nhưng vẫn đưa dao cho Nhất Ngạn. Nhất Ngạn cầm một khối gỗ bắt đầu khắc, những mảnh gỗ vụn rơi vãi lung tung trên tay cậu ta. Chỉ một lát sau khúc gỗ đã ra dáng hình người, thêm một lúc nữa thì hình người đã hoàn thiện rất đẹp. Nhất Ngạn khắc một cô gái trẻ tuổi, hai tay đặt trên đầu, một chân cong lại đang trong tư thế nhảy múa, cần cổ thon dài xem ra còn đẹp hơn cả thiên nga nữa.

Chủ sạp hàng rút cuộc cũng phục: “Khúc gỗ này, tôi tặng cho cậu.”

Nhất Ngạn nhét tượng gỗ vào trong tay Thanh Hà: “Giống cô không? Quả thật chính là tiên nữ.”

“Miệng lưỡi trơn tru!” Thanh Hà ném tượng gỗ cho Nhất Ngạn sau đó bỏ chạy lấy người.

Nhất Ngạn vui vẻ cười không ngừng.

Thanh Hà đi được hai bước sau đó bỗng nhiên dừng bước rồi đi vòng trở lại. Cô ngồi xuống trước sạp hàng, cầm một tượng gỗ khắc hình đầu lâu bình thường ở trong góc lên, lật qua lật lại trong tay, nhíu mày giống như đang suy nghĩ điều gì sâu xa.

Dường như cô đang cố nhớ chuyện gì đó nên Nhất Ngạn cũng không quấy rầy cô.

Một lúc lâu sau Thanh Hà mới vỗ đầu một cái: “Tôi nhớ ra rồi, ngày đó lúc chúng ta bị nhốt trong văn phòng, tôi có thấy trên cánh tay của người hơi lùn có...”

“Cẩn thận!” Nhất Ngạn ôm vai cô, lăn vài vòng trên mặt đất.

Mấy viên đạn liên tục găm xuống mặt đất nơi bọn họ vừa lăn qua, phát ra tiếng “tạch tạch” và tóe lửa.

Mọi người ở đó bủa chạy hỗn loạn, một người bán hàng rong vội vàng chạy trốn nhưng lúc chạy vẫn không quên thu dọn hàng hóa, kết quả bị bắn trúng bả vai ngã xuống đất rên la ầm ĩ. Nhất Ngạn thừa dịp hỗn loạn ôm Thanh Hà trốn vào trong miếu.

Miếu không lớn, bên trong có một khu vườn khá rộng, ở phía trước là gian thờ, nếu ở bên ngoài nhìn vào thì có thể nhìn thấy bên trong không sót một thứ gì.

Trước gian thờ là hai cánh cửa gỗ sơn đỏ, bên trên có vòng đồng.

Lúc này có hai tên xách súng tiểu liên xông vào trong miếu, bọn chúng dừng lại ở khoảng sân trong chốc lát.

Một tên có vóc dáng thấp nói với tên có vết sẹo ở bên cạnh: “Đại ca, bây giờ nên làm gì?”

Tên có vết sẹo dặn vài câu sau đó cả hai cùng đi đến trước cửa thì phát hiện hai con đường bên cạnh miếu thờ đều khóa lại, vì vậy hắn xách súng đi vào gian thờ một mình, để lại tên lùn đứng ở bên ngoài canh cửa.

Tiếng bước chân của hắn rất nhỏ, rất nhẹ, cẩn thận dò xét ở bên trong.

Trong gian thờ ngoài trừ một bàn thờ thì ở bên phải chỉ có một đồng rơm rạ. Hắn nhắm ngay bàn thờ bắn vài phát rồi sau đó chuyển sang đồng rơm rạ. Qua cả buổi thế nhưng trong miếu vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Không có máu cũng không có tiếng động.

Chẳng lẽ đã ra khỏi miếu? Nhưng rõ ràng cửa bị khóa lại rồi mà. Hắn ta hoang mang hoài nghi.

Đột nhiên trong đầu hấn chợt hiện lên tia sáng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt đầm phía sau lưng, hấn vội chĩa súng lên trên đỉnh đầu... Trên xà nhà có một bóng người đang treo ngược, cả người lủng lẳng giữa không trung, đang chĩa họng súng đen ngòm vào ngay ót hấn ta.

Tên mặt sẹo giật bắn người, mặt không còn chút máu, tay chân luống cuống định bóp cò súng.

Nhất Ngạn cười một tiếng nhanh tay bóp cò súng.

“Pằng...” Tiếng súng vang rền nổ lên, óc văng tung tóe khắp nơi.

Tên mặt sẹo trợn trừng hai mắt, miệng há hốc, phần sau đầu đều bị bắn nát bét. Một lúc sau, toàn thân hấn mới chậm rãi ngã xuống đất khiến bụi bay mù mịt.

Tên lùn nghe được tiếng động bên trong biết ngay là không ổn nên lập tức xoay người bỏ chạy. Nhất Ngạn thoải mái nhảy xuống bước ra khỏi miếu, nhắm ngay trái tim của hấn bắn một phát.

Máu tươi chảy đầy đất.

Cậu thu súng nhét vào phía sau lưng quần theo thói quen sau đó giang hai cánh tay với Thanh Hà đang ở trên xà nhà: “Nhảy xuống, em đỡ cô.”

Thanh Hà ở phía trên ngậy người một hồi lâu sau đó mới nhảy xuống. Nhất Ngạn đỡ cô một cách chuẩn xác, lúc gò má cậu gần sát cô mới phát hiện cô đang run lẩy bẩy. Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu giết người ở khoảng cách gần như vậy, gọn gàng, dứt khoát, không hề có chút dài dòng, dây dưa.

“Cô sợ cái gì? Chúng ta về nhà thôi.” Cậu gọi điện thoại cho Khương Biệt sau đó ôm theo cô quay về biệt thự.

Khương Biệt đang chờ trong phòng khách.

Anh ta không ngồi mà đi tới đi lui ở sảnh, vẻ mặt có chút nặng nề, sau khi nhìn thấy Nhất Ngạn thì lập tức hỏi: “Tại sao không chừa lại một tên để làm nhân chứng sống?”

“Anh đang chất vấn tôi sao?” Nhất Ngạn cười với Khương Biệt nhưng vẻ mặt lại không hề có độ ấm: “Tôi làm việc đương nhiên phải theo nguyên tắc của tôi. Loại trộm cướp này, đừng nói với tôi là anh đồng tình với bọn chúng đấy?”

“Dù bọn chúng có hung ác đến cỡ nào thì ít nhất cũng phải lập hồ sơ điều tra. Lần này bọn bắt cóc không chỉ một người, vẫn còn cá lọt lưới.” Lời nói của Khương Biệt rất có ẩn ý: “Tuy đây là biên giới, việc điều tra sẽ không nghiêm nhưng Nhất Ngạn à, cậu cứ làm theo ý mình như vậy là không được. Chuyện lần này tôi sẽ ém nhẹm giúp cậu, về sau đừng như vậy nữa, phải nghĩ thật kỹ rồi hãy làm.”

“Vây... cảm ơn anh.” Nhất Ngạn ôm Thanh Hà đã hôn mê đi vào trong phòng.

Khương Biệt bắt đắc dĩ thờ dài, lòng bồng xuất hiện một loại cảm giác rất kỳ quái.

Nhất Ngạn và Thanh Hà... Không biết có phải do anh nghĩ nhiều hay không....

Cơm tối là do Nhất Ngạn nấu, cậu đã cố ý nấu những món dễ tiêu hóa. Sau khi nếm qua đồ ăn Nhất Ngạn nấu, Thanh Hà có chút sự ỷ lại, có điều khó nói ra miệng nên cô chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Sắc mặt cô hơi tái nên sau khi ăn được một nửa thì buông đũa xuống.

“Tôi có chuyện muốn nói với hai người.”

“Có chuyện gì mà không thể ăn hết cơm rồi nói sao?” Khương Biệt gấp cho cô một miếng cà rốt: “Đồ Nhất Ngạn nấu, bình thường không có để ăn đâu, ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn.” Thanh Hà đỏ mặt cúi đầu nhai nhai mấy cái.

“Thế nào?”

Thanh Hà trịnh trọng nói: “Tôi đã nhớ ra rồi. Ngày đó khi lấy viên đạn ra cho gã thấp người, tôi có nhìn thấy một hình xăm kỳ quái trên cánh tay hắn ta. Tôi nghĩ bọn chúng truy sát tôi ráo riết như vậy có thể là do liên quan đến hình xăm này.”

“Hình xăm?” Khương Biệt chống cằm suy nghĩ một lúc: “Nếu như nó làm cho bọn chúng bại lộ thân phận nào đó thì cần gì mạo hiểm tính mạng để lộ diện lần nữa? Tổng cộng cũng mới chỉ có ba người...”

“Nếu như không chỉ dừng lại ở ba người...” Nhất Ngạn cười nói: “Nếu như chỉ là ba người thì không cần mạo hiểm đến cỡ này. Hiên nhiên hình xăm đó liên quan đến rất nhiều người, có lẽ nhóm bọn chúng không chỉ có ba người.”

Nếu thật sự như thế thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Khương Biệt chợt bừng tỉnh, nói với Thanh Hà: “Là hình xăm gì?”